

Spørgsmaal om. Men det er mit Haab, at Forholdene skulde stille sig saaledes, at man gennem Kommissionsforslaget kunde opnaa et Resultat, som kunde give en virkelig Løsning, der kunde være tilfredsstillende ikke blot for Frederiksberg, men ogsaa for København og for Statsbanerne selv.

Da Sagen foreligger saaledes, har jeg for mit Vedkommende ment at maatte bortse fra at stille positive Forslag og skal altsaa, som Forholdene foreligger, nøjes med de velvillige Udtalelser i Betænkningen. Men naturligvis vilde jeg meget ugerne have nøjedes med, at man atter her i Tinget for tredje Gang gentog de samme Udtryk, som stod i Loven af 1904, og som jeg før bemærkede har vist sig saare lidet værdifulde. I Udvalget har man ogsaa imødekommet mig derigennem, at man har valgt andre Udtryk end dem i Loven af 1904. I Stedet for, at der i Folketingets Betænkning til Loven af 1904 kun stod det negative, at Forbindelsen med Frederiksberg ikke maatte udelukkes, saa staar der nu i Landstingsudvalgets Betænkning det positive, at Anlægget skal ske saaledes, at Forbindelsen med Frederiksberg muliggøres. Det er altsaa Meningens med disse Udtryk at udtale en positiv Sympati for Frederiksbergs Krav, og jeg maa paa Kommunens Vegne gentagende bringe Udvalget og den højtærede Minister vor varmeste Tak for den Sympati, som saaledes er kommet frem, og jeg vil haabe, at denne Sympati ogsaa vil give sig praktisk Udslag, naar Sagen forhaabentlig i en ikke alt for fjern Fremtid kommer frem her i Tinget til positiv Afgørelse enten i den ene eller den anden Retning.

Rambusch: Mellem de Beskæringer, som den hele Plan for Københavns Personbanegaard og de Sporanlæg, der staar i Forbindelse dermed, var Genstand for i 1904, var der een, som jeg forgæves kæmpede imod, idet jeg med megen Beklagelse saa denne Bevilling strøget, det var til den lille Station ved Svanemøllen. Jeg har ved en tidligere Lejlighed under Forhandlingen her henledet Opmærksomheden paa, at der kunde opnaas noget meget betydeligt ved at genoptage Tanken om at anlægge denne Station, naar man slog noget af paa Fordringerne, og at der ogsaa for en forholdsvis begrænset Sum vilde kunne opnaas meget. Det kunde derfor maaske være ventet, at jeg var kommet med et Ændringsforslag om den Ting. Jeg vil derfor blot henlede Opmærksomheden paa, at det ogsaa havde været min Hensigt at stille et saadant Ændringsforslag, hvis der havde været nogen som helst Udsigt til at

føre det igennem. Da der imidlertid, jeg kan næsten sige fra alle Sider, var saa lidt Stemning for at genoptage denne Tanke, navnlig ogsaa under Hensyn til, at Overskrivelserne allerede var saa store, og at der var al mulig Grund til i alt Fald at søge at undgaa at gøre dem endnu større, har jeg af Hensyn dertil maattet opgive mit Ønske om at stille Ændringsforslag i saa Henseende, men jeg synes alligevel, det vil være rigtigt at henlede Opmærksomheden paa, at der her er en Mangel, som man kan udtale Haabet om maa blive taget op til Overvejelse og afhjulpet, naar gunstigere Tider kræver yderligere Forbedring af de Forhold, man har opnaaet.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Godskesen) omtalte, er jeg ganske inde paa den samme Anskuelse og slutter mig fuldstændig til de Udtalelser, han har fremsat. Jeg tør dog maaske ogsaa der minde om, at ogsaa de Mangler, der er fremkommet derude, har jeg i 1904 forgæves bestræbt mig for at faa afhjulpet; der var for mægtige Kræfter imod det, til at det var muligt at opnaa en tilfredsstillende Ordning.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Overfor den almindelige Kritik, som den ærede Ordfører (Ejsing) øvede overfor Lovforslaget, og som jo har faaet sit Udtryk ogsaa i Betænkningen, skal jeg ikke sige ret meget, eftersom Sagen jo tidligere har været forhandlet her i Tinget og jeg ved den Lejlighed allerede har udtalt min Tilslutning til Kritikkens Realitet. Det er muligt, at man dog er gaaet en lille Smule videre, end det lader sig opfylde i Praksis, naar man fra Udvalgets Side i Betænkningen erklærer: „Kan Pengene virkelig ikke slaa til, og er Nyanlæg ønskelige, saa maa der — de være aldrig saa paa-krævede — søges ny Bevilling“. Det kunde være, at man ved en saadan Sætning dog gaar det praktiske Livs Krav lidt for nær thi det kan ikke undgaas, at der ved Anlæg af det Omfang og den Betydning kan blive Tale om at overskride Bevillinger, end-Ogsaa at foretage Nyanlæg, paa et Tidspunkt, hvor Bevilling ikke netop kan faas. Og der kunde jo da ogsaa være Spørgsmaal om, hvor mange Gange man om Aaret skulde ulejlige Rigsdagen med at vende tilbage til den samme Sag. Jeg tror, at man maa forbeholde et vist Spillerum for Konduite fra Administrationens Side; der maa her være Tale om et vist berettiget Skøn over, hvad der kan siges at ligge indenfor de Forudsætninger, hvorunder et saadant Lovforslag